

πόλεις, τὰ ὅποια μὲ θανμάσιον ταχύτητα ἀλληλοδιαδόχως ἀνεβλάστησαν. Τὸ 1790, αἱ ταχυδρομικαὶ ὁδοὶ εἶχαν ἔκτασιν μόνον 1875 μιλίων· τὸ δὲ 1818 ἔτος, 51,600. Τὸ 1827, ὁ ἀριθμὸς τῶν ταχυδρομείων ὑπερέβαινε 4,000· ἔμαξαι ἐπιστολιοφόροι διέβαιναν κατὰ παντοίας διευθύνσεις 20,000 μίλια καθημέραν. Ἡ πλεονάζουσα ἀξιόλογος ταχυδρομικὴ ὁδὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶναι ἡ διαπερνῶσα τὰς παρά τὸν Ἀτλαντικὸν πολιτείας, 1800 μίλια ἐκτεινομένη, καὶ διαβαίνουσα ὅλας τὰς κυριώτερας πόλεις ἀπὸ τὴν Μαϊννὴν εἰς τὴν Φλωρίδα.

ΠΕΡΙ ΠΟΙΝΗΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ.

Ὅτι τῶν κακούργων ἡ ἀτιμωρησία ἐπαυξάνει τὰ κακούργηματα, εἶναι ἀλήθεια, τῆς ὁποίας μᾶς παρουσιάζονται συχναὶ καὶ λυπηρόταται ἀποδείξεις. Τῶν κακούργων ὁ ἀριθμὸς δὲν ἐμπορεῖ νὰ σμικρυνθῆ ἔκτος εἰς ἐπικρατείας, ὅπου τῶν ἀδικημάτων ἡ ποινὴ εἶναι βεβαία καὶ ἀναπόφευκτος. Ἰδοὺ, τί λέγει περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ὁ μέγας Βεκκαρίας.—

‘Γίνεται μέγας χαλινὸς τῶν ἀδικημάτων ἡ ποινὴ, ὄχι τὸσον ὅταν ἦναι σκληρὰ, ὅσον ὅταν ἦναι βεβαία καὶ ἀναπόφευκτος. Ἀναγκαίᾳ λοιπὸν εἰς τοῦτο εἶναι ἡ ἀγρυπνία τῶν ἀρχόντων, καὶ ἡ ἀδυσώπητος τοῦ δικαστοῦ ἀυστηρότης, ἡ ὁποία, διὰ νὰ ἦναι ὠφέλιμος ἀρετῇ, πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ νομοθεσίαν ἡμερον ἔφιλάνθρωπον. Βαθύτερον ἐντυπώνεται εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ψυχὰς ἡ μετρία, ἀλλὰ βεβαία ποινὴ, παρά τὴν ἀυστηροτέραν, τὴν ὁποίαν ἐλπίζει νὰ ἀποφύγῃ ὁ ἐνοχός. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦναι τὰ κακά, φοβίζονται τοὺς ἀνθρώπους ὅταν ἦναι βεβαία καὶ ἀναπόφευκτα· ἀλλ’ ἡ ἐλπίς (δῶρον οὐράνιον, πολλάκις ὄλων τῶν ἄλλων ἀντάξιον) μακρύνει ἀπὸ τὴν ψυχὴν τὴν ἔννοιαν τῶν κακῶν, μάλιστα ὅσῳ ἐνδυναμόνεται μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ἀτιμωρησίας, τὴν ὁποίαν χαρίζεται συχνά εἰς τοὺς ἐνόχους ἢ πλεονεξία, ἢ ἡ ἀδυναμία.’

Ἡ ὠφέλεια, ἡ ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν τῶν ἀρχόντων προερχομένη, σαφηνίζεται ἐξαιρέτα διὰ τῶν ἀκολούθων λόγων τοῦ Γάλλου συγγραφέως Σερβανού.— ‘Ὁ κακούργος, αὐτόπτης καθημερινῶν παραδειγμάτων τῆς ἀγρυπνίας τοῦ κριτοῦ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τοιμήσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὀλεθρίων του σκοπῶν; Ὅπου στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, δὲν βλέπει παρά μάρτυρας ἐτοιμους νὰ τὸν καταδώσωσι, καὶ τὸν δημόσιον κατήγορον ἐτοιμον νὰ τὸν ἐγκαλέσῃ. Μόνη αὐτῶν ἡ δῆψις τὸν κάμνει νὰ τρέμῃ, νὰ χλωμαίξῃ, νὰ κρύπτεται· ζητεῖ σκιάν, καὶ δὲν εὐρίσκει ποῦ ποτε πλὴν ὀχληρὸν φῶς. Μόλις συλλογίζεται

τὴν κακούργιαν, καὶ τὴν καταπλακῶνει εἰς βάθος τῆς ψυχῆς του, φοβούμενος μὴ καὶ τὴν ἀνακαλύψῃ ὁ ἀξυσερκῆς ὀφθαλμὸς τοῦ καπτοῦ. Φεύγει τέλος πάντων τὴν γῆν, δὲν ὑποφέρει τὴν κακίαν, ἢ μεταβάλλεται ἀγαθὸν πολίτην, ἀπελλιζόμενος νὰ μείνῃ μωρὸς κακός.’

Εἶναι τάχα δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ τις ἀ ἐνταφιασμὸν νεκροῦ, χωρὶς ἀπόφασιν νὰ τοῦ λοιποῦ ζῶν ἀγιωτέραν; Ποῖος ἐμπορεῖ ἰδῆ τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων ὄλων σχεδίων καὶ ἐπιχειρήσεων, χωρὶς νὰ πληροφορηθῆ τὴν μεταίωτητά παντὸς τοῦ μὴ ἐκτεινομένου ἐπέκει τῆς παρουσίας καταστάσεως; Ποῖος ἐμπορεῖ ἰδῆ τοὺς σοφοὺς, τοὺς ἀνδρείους, τοὺς κρατοῦς, ἢ τὰς ὠραίας, φερομένους εἰς τὸν τάφον, χωρὶς σκέψιν περὶ τῆς κενότητος ὄλων τῶν διακρίσεων ἐκείνων, αἵτινες ἐδῶ μᾶς ἀντιβάλλει εἰς ἀλλήλους; Καὶ τίς, ἰδὼν τὴν ματαιότητα τῶν ἐπιγείων ὄλων πλεονεκτημάτων, ἐμπορεῖ νὰ μὴ ἐπιθυμῆσῃ μονιωτέραν καὶ βεβαιωτέραν εὐδαιμονίαν; Ἐπιθυμῶνται τοιαῦτα, ἴσως, ἀναβαίνουν εἰς τὴν ψυχὴν συνεχῶς, καὶ τοιαῦτα ἀποφάσεις σχηματίζονται πολλάκις· ἀλλὰ, πρὶν δυνῆσθαι νὰ βαλθῆ εἰς πρᾶξιν ἢ ἀπόφασιν, πρὶν ἢ ἐπιθυμία δυνῆσθαι νὰ κανονίσῃ τὴν διαγωγὴν παρουσιάζονται νέαι ἐλπίδες, λαμβάνονται νέαι ἐντυπώσεις· τοῦ κόσμου οἱ πειρασμοὶ παρακινεῖ τῆς καρδίας τὰ πάθη συνταράσσονται· βυθίζομεθα πάλιν εἰς τὸν θόρον, ἐνασχολούμεθα πάλιν εἰς τὸν ἀγῶνα· καὶ λησμονοῦμεν ὅτι ὅσα κερδαίνομεν δὲν ἐμποροῦν νὰ φυλαχθῶσι, ἔσθ’ ὁ βίος, διὰ τὸν ὁποῖον μὲ τὴν προθυμίαν ζητοῦμεν νὰ προβλέψωμεν, μέλλει γρήγορα νὰ τελειώσῃ.

Οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ ἀφανίζονται τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνθρώπου· διότι βεβαία ὁ ἀνθρώπος διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ συγγενεὶ μὲ τὰ κτήνη· ἐὰν δὲ διὰ τοῦ πνεύματος του δὲν συγγενεῖ μὲ τὸν Θεόν, εἶναι χαμερπὲς καὶ ἀγεννὲς πλάσμα.—ΒΑΚΩΝ.

Τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἀπέθανεν εἰς τὸ χωρίον Κηφισίαν, κατὰ τὸ Πεντελικὸν τῆς Ἀττικῆς, γέρον ἐκατὸν εἴκοσι ἐτῶν, ἔχων υἱοὺς γέροντας καὶ ἐγγόνους ἡλικιωμένους. Ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τοῦ θανάτου του διετήρει ἀκόμη ὄλας του τὰς δυνάμεις, καὶ διεύθυνεν ἀκόμη τὸ ἄροτρον του μὲ εὐρωστον χεῖρα, ὡς ἐπὶ νεότητός του· μέχρι δὲ τῆς τελευταίας στιγμῆς δὲν ἔχασε τῶν αἰσθησέων του τὴν χρησίν.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ.